

מכתקדוק ארותי

ואם תחליטי לכתוב לו, ואולי לפגשו, זכרי לשכוח את ארנקי-הכסף שלך בבית, מפני שהוא נוסף לזאת אוהב נורא כסף, ככה לאכף אותו (ולהשאיר אותו) בכל מיני מקומות.

*** נערה אלמונית

(1206/24) ראה אותך באיזשהו מקום, לא זוכר איפה. אולי היה זה בשוכך לחופשה מהצבא, ואולי בשבתך באחד הערבים בי אחת השורות האמצעיות בקונצרט או כי תיאטרון? אין ספק שראה אותך, וכה רצה לגשת אליך, ללחש לך דברים, אבל... אם יכתוב לך על לימודיו באוניברסיטה — אל תגידי שזה יבש ומשעמם. אם יכתוב לך על שופנהאור ואריסטו, ועל תורת היחסיות שבמדידת המרחק בינו לי — אל תקראי לו פילוסוף. אם יכתוב לך על הבדידות שבו, על אף כל הנערות שהכיר, וכי רוצה הוא למטור דחקא לך את עולמו הקטן — לצליליו של שופן — האמיני לו. ואל תאמרי עליו "שטייגער" אם יכתוב לך על שגעונותיו ותחבוביו, על ה"עולם הרחב בו טובב, על סילים באליס" טיפם, על האהבה המפכה בתוכו, על כיסוי פים, על שירת האביב והסתיו — האמיני לו, כי הוא רוצה בך — באמת.

*** בדיוק בשבייה

(1206/25) בת עשרים, ונשמעת כמו זו שגרה בצד השני של הרחוב. כשפניתי אליך לפני חמש שנים, היה זה בגלל נסיבות היום — לא הכרתי אף אחד. כיום אני מכירה יותר מדי, והתוצאה (כפי שאתם רואים) היא כעצם הימני הה. ואם אז לא היה לי במי לבחור, היום יש לי יותר מדי.

מרישים מאוד, אז מה את רוצה עכשיו? "שיהיה גבוה וסימפטי ואינטליגנטי (מפ" ש) שאל כל אחד יכול להתמודד אתו). שי יאהב לחיות ולא לשקוע בפילוסופיה. שי יידע לכען שינוי איך נהגים בבנות, ושי יהיה בטוח בעצמו ובדרכו בחיים."

*** לפי הכתובת

שאתחבי ל(1206/26) מכתבים ארוכים ככל האפשר, מפני שהוא בן 18½, בשרת בצה"ל ורוצה להתמיד אתך. זה ודאי לא יעניין אותך, אבל זה נוגע ללב שהוא כותב: "עד כה לא יצאתי עם שום נערה" — מקחה (בכל הרצינות) שאם לא יצא עם אחת, לפחות הציץ בשזאת.

ציפור קסנה לחשה לי

בחיגת ברי-המצוה של משה'לה אישי כסרת, בה נכחה שמנה וסלתה של הברו הימה התלאביבית (כולל חוזה), בירך, בין היתר, **זאב יויסיפוב**, שאמר: "איני יודע מה אתה רוצה להיות לכשתגדל; אולי שחקן, סופר או עתונאי. מכל תקום, אם תחליט ללכת בעקבות אביך (**הצקד**), תרי אה להוסיף לארוחות שנתני — קצת יותר אהבה... מסתבר שהווישה של **גיטי לוי** כבר לא כל כך דולציה. שמעתי ש' עומדים לבקש עיקול על רהיטיו, שנרכשו לפני שנתיים, ושעבורם נשאר חייב אלפי לירות... **יעל (יש)** שרה, הפאסאשו של השעות הקטנות, מחפשת פיזמונאי ל' תוכניתה הבאה. שנושאה יהיה האשה ב' ישראל... **גדעון שרר**, העושה עתה בחוקי-לארץ, כתב לידידיו שהוא מסוחר לגמרי מפאריס, ושהפרסיאיות עוד יותר ממנו... אם **קפי** באמת תפי תח בית-אופנה חוש, יש להניח שבסקיף ב' בא התרוענה נשותיכס בפיגמבות סגנון ניות — התלבושת החביבה על קטי (גם על) — **לחנה מינפקי** יש מזל שהיא רצינית, אחרת נתן כונן מחזור אחריה ברצינות — כך, לפחות, הוא טוען... סוף העולם, **רפי נהפון** עומד לקבל ב' קרוב יורש/ת מאשתו... הצייר **מאנה בן**, מעריץ המין היפה, מוכיח טוב שה' שנים עושות את שלהן. הוא יודע לטפר על מעשה שכביכול קרה לו אתמול, בזמן ש' כבר סיפר אותו לפני שבוע שנים... **הלל זאמן** (הארכיאולוג מחולות לוחטים) נשא לאשה את **רות פלד** (פליישר) היפהפיה, מלכת-המים של השנה, בטכס קצרצר ש' נעשה — לצרכי סרט פירוטומת. חשבתם ברצינות?

חמור) שקוע בקריאת סיפור של עגנון. אולם מאז נעלמו עקבותיו, וכל מאמציה לאתר את הסוס או רוכבו — עלו בתוהו. אם אתה מזהה עצמך עם הסוס או רוכב בו — אנא טלגרף מיד ל(1206/22), שאינה יכולה להחית יותר.

פירוטומת לעסק משוגש — משתלמת פירוטומת לעסק צולע — הכרחית.

*** פיטיגריילי, בראסן או אונאבור

"מוטב לך להכניס אצבעך בשקטר לפני שאת עורכת בככתב הזה תיקונים פה ושם, או שאת נותנת הכל, או בכלל לא," — כותב (1206/23).

ובכן, יקירי, אינוי אלרגית לחשמל, וה' איומים שלך בפחידים את השפנים, אבל מזלך שראשי כואב עלי, אז דבר, בן-אדם: "כמהנדס-מדרכות לשעבר של רחוב דיוני גוף ושלוחותיו, ברי לי מה היא אשה. ה' כנהג שלי להחליף עם הנערה המיוערת מכתב אחד או שניים ולאחר כן — חומו רים. אבל ישנן מספר מגבלות, והן: (1) אסור שתהיה בנושט "קלכסיה", כשמשת אך בבעב טוב. (2) היא חייבת להיות אחרי שנתיים ב' צה"ל. אינו נוטה להעביר לה שעוריי-ערב, (3) שלא תהיה כמו מספר 3 של שמי עון; הם עושים אותי חולה, המספרים ה' אלה. את פיטיגריילי, בראסן (או אונאבור), רואיק ואת התניך היא חייבת לאהוב."

נער השבוע

לבני מסוף (18), יש לא רק זוג רגליים, אלא גם ראש — שניהם קודש לי כדורגל.

הייתם צריכים להיות על המגרש בשבת ולראות איזה גול הוא נגח לשער, חמאה בחי' — ולא חשוב שזה היה אופטידי. מב' טיחה לכם שעוד שנה-שנתיים ייכנס לניב חרת כמו כלום. הוא אפילו מוכן לתת לכם קבלה על זה, ואני אפילו אהיה מוכנה ל' קבל אותה, מפני (שישאר בינינו) החברה הזקנים משופשים כבר רוב זה, ובכלל, יצאו מהפורמה, אז בטח שיש ל' סיכוי, אתם מבינים.

אם יש לו טראנוזיסטור ואת תצחקו אותי, אפילו חספה היתה לו, אבל מר אותה מפני שלא סחבה בעליות, אז עכשיו גמרנו אין בעיות.

ולאחר שחורו בתשובה והיכו על חטא בפעם המיוערת כמה, מצאו את עצמן כשי- (18) רות ומוכנות לעמוד בפניכם.

(1206/18), הן שתיים שגילן נע או מס' טובב (זה תלוי במטיבות) בין 19:20, מאוד המודות, כך הן טוענות, שיודעות לא רק את מה שאתם רוצים, אלא גם את מה שהן רוצות ותסכימו אתו שזה הרבה. מה הן רוצות? שאם לא יהיה רוק האר' סון — או שיהיה דומה לו. "שאם הוא אוהב לדבר — שלא ידבר על עצמו, שידבר עלינו." "שאם הוא אוהב לבלות — שיבלה (ולא יבול!) אתנו."

*** הכל במקום הנכון

אם האושר לא גדל בגנים, או הוא גדל (כנראה) בגן שלי, אחרת (1206/19) לא היה כותב אלי.

או איך את רוצה אותה — במשקל, לפי מידה, או לתוך השרה? כשביל הכסף שלך לא אדכפת לי אם תרצה אותה בלונדינית, שחורה או אפילו אדמונית, העיקר איך אתה אירא, "שיהיה לה הכל במקום הנכון, כולה הראש."

על עצמו: "כרגע אין לי משהו מיוחד ראוי לציון, מלבד עובדת היותי מוכה ב' מחלת הסיכחה והשיעמום — בחקופה (הרת גירל) זו, שבין סיום הלימודים והגיוס ל' צבא."

*** לידך יש זקן

רעיונות הם כמו ילדים: אלה נולדים ו' אלה נולדים, אבל ל"לד" של (1206/20) צמח כבר זקן.

היא כותבת שנוכח לה גיוק לראש ועז רצונה להקים להקת חובבים קטנה, מחברה שיודעים לנגן גם על כלי נגינה.

או אם אתם יודעים לנגן, חוץ מהכל, והרעיון שלה קוסם לכם — כתבו לה, מה יש, אולי באמת יצא מכם משהו? לעולם אין לדעת.

*** עצות אישיות לבב

אחרי שמעמתי על האסון שכמעט נפל על האנושות בכלל ועל בפרט, ולאחר ש' הגיעו אלי ידיעות מעודדות על החלמתן המהירה, הרשי לי, בתור מעריצה שרופה שלך, לעוץ לך כמה עצות שבלי ספק יביאו לך בעתיד תועלת. ובכן —

הדרך הבטוחה ביותר להימנע מגירוסין, היא לא להינשא.

אם את אוהבת ילדים וגירורתן יקרה לך — תוכלי תמיד למצץ את אוזותי. אם נחוצ לך שומר ראש שאפשר יהיה לסמוך עליו, למה לא תנסי את מרקו-תור' ג'סון (הוא כבר הוכיח את עצמו לא פעם). אם טוב אינך סומכת על ידידי — נסי את הכלבים, הם תמיד יותר נאמנים, אם כי אני אישית מעדיפה עדיין את הראשונים. אם את רוצה לרקד לקדם את הקאריירה שלך, למה שלא תקבלי את תפקיד אירמה (המתור קה) לזאוס — זו ב'אמוץ יתרונו, חפר לא יתנגד.

אם את עקשנית כמו מחז של מיני ויחי לטי לנסות טוב, זיכרי, לינדול משמין הכל.

*** מוטי אמר לי

(1206/21), צעיר ערבי (18) מנצרת, ה' לומר כשימינית, כותב: "רבים הם היהודים, וכמובן היהודיות, שחושבים את הערביה לחיות, כן, אני מדבר ברצינות. באמת ש' אני שמעתי שני תיירים משוחחים באוטו-בוס, והנה אומר האחד לכוני-שיחוי: "Moti told me that the Arab citizens have tails." לא תכרי, הערבים הם הם הגון, שיש ביניהם משכילים, וברוך השם, יכולים הם לחיות בחברה."

*** פרש בני ראש

היא ראתה אותו לאחרונה בחלומה, כשי' הוא רכוב על סוס לבן (או שמא היה זה

ספרים

מקור

מה מחירה של אם שרופה?

השעון שמעך הראש (מאת ק. צטניק; הוצאת מולד ביאליק, 102 ע"י) אינו ספר לצינפס המעוניינים להזיז דמיונם במע' שיות פסיכיות. אין הוא מתאר מיצאות בפה, הוא מתאר את משרפות אושקין, לא באורח סמאטיסטי-סניטטי, אלא בדיקנות של סיפר וברגישות של אדם אמיתי. מי שמחפש את העובדות המדויקות ה' מופיעות, בדרך כלל, בתאורי המנות ש' יצאו לאור עד כה, יתאכזב. ספרו השלישי של בעל סאמנדרה ובית הבובות נחשב ב' נסיון לעבור לתחום הסיפורות מתחום הסר פורת התעודתית, בו נהג לעסוק עד כה. נסיון זה עולה יפה, אם כי במידה חלקית בלבד. במידה שאינו מצליח — מוכן הדבר לכל מי שראה טפח נמצאות-האימים, מבין כי אין אפשרות להתמסס, על אף הטוב ש' ברצונות, בשחיין-נפש אתמטי למציאות ה' מרה והאפלה, כפי שהינו, השעון שמעך לראש חלבו היה לעמש ספר-חובה לכל מקבלי-פיצויים, ולכל אחד אחר.

החטאים הקטנים והחופש

קיסר (מאת דויד שחר; הוצאת דביר, 196 ע"י) הוא סיפרו האחרון של בעל ירח הדבש והזהב, שחזר לסיפור הקצר, מגיש לנו ששה סיפורים מהחי הישוב החתיק לשני סיפורים מהחי הישוב הירושלמי לפני מלחמת השיחרור ומיד לאחריה, זהו החי ששחר מכירו היטב. כן השכור גות הישנות של הבירה שיצא לאמריקה, קלט לא מינסט השעות סיפורות מערביות, יידע המספר לזוג את החי הארצי-ישראלי ואת הסיגנון האמריקאי והאירופי. שחר, שספרו הראשון הופיע לפני ארבע שנים (התפרסם בספרו השני וזה ספרו ה' שלישי), מתיימר לרקום עליה שרא גם סיפורות וגם סיכולוגיות, הוא מצליח ב' חלק מן הזמן — בתארו החי מיכר.

שכר ההופש

קיסר מבטא, ראש ו' ראשונה, את אבדן הערכים האידיאולוגיים, את אמונתו הלוהנית של המחבר בדרך אחד ויחיד: חופש הפרט. הסיפור הנותן את שמו לקובץ, פותח כמובאה מהאמלט: "נפטר קיסר אדיר ויהפוך חומר / אולי פרצים יסתום מרוח כי יסער" קיסרות הערכים מתה, עתה לא נותר אלא בן-האדם.

סיפורו הראשון של בעל הקובץ, דן ב' אבדן החרות בין כותלי בית-סוהר. חרותו של אדם וחירותו של כלב. קיסר הוא הכלב. הסיפורים פניק מבקש את ידה של העל' מה סימון והזקן ובתו עוסקים אף הם ב' חופש, אם כי בעיותיהם. הזקן מופיע, ב' עצם, בשני הסיפורים כאחד, זהו אב משי' פחה ירושלמית, המשוטט כסוכן-נוסע ברח' בי אמריקה, עושה כסף, שב לביתו לעתים נדירות למחצית שנה או שנה, חוזר כע' בור תקופה של שתיקה, משחקי-קלפים ו' ישיבה ליד מנגן התקליטים לאמריקה. כאשר הוא נפטר בארצות-הברית, מחליטה בתו, לאחר לילי-נדודים אחד, לנטיש את ה' תלויים בה, לרבות בעלה, לנסוע לאמריקה, לקבר אביה. הטבעת נסגרת.

עין חדה לו לשחר, במיוחד, לגבי סיפור אציות ואנשים. כבעל החטאים הקטנים מת' פרצת רייזנה החזרנית, המתגוררת בבירה עם גימיל הערבי, אל נותו של הדוד זרת, יליד העיר העתיקה ובעל חנות לספרים. היא דורשת מפניו במפגוע עשר לירות ל' תשלום שכר-דירה, נסוגה כעבור רגע, כשי' זרת, מאהבה לשעבר, המטיל את פחדו על כולם, מזדקר לעיניה בכל חומרותו של כו' מר נוצרי בעל תאחת ארציות.

דמות אופיינית ותייה אחרת היא הוקנה בפניק מבקש את ידה של העלמה סימון, המתלוננת ומתגעגעת לימים הסובים של ה'ביישל התורכי, כאשר אשה היתה "יוצאת לשוק וקונה בשר ברזל וביצים בתריסה ושוכרת ערביה בשר שכם שתעבוד אצלה מהנץ החמה ועד שקיעתה, ועדיין השתייר ביה עודף גדול מנאפוליאון אחר."

צחוק הספרטי. תמונה מעניינת אחרת בספרו של שחר הוא הצחוק ההיסטורי ה' מחלחל בכמה מעמודיו. פניק מבקש אה ידה של העלמה המדוקדקת שהדום נזול על חוטמו; והיא, בפקוד להתמלא אושר על הצעת הנשואים, קוראת בפחו: "מטורף! מטורף!" ואז נתקף פניק צחוק היסטרי, כושרו של שחר — בלשון מוזיקת ו' גמישה כאחת. אין ספק שהסטודנט להיס' טוריה ולפסיכולוגיה לשעבר (לוחם מלחמת השיחרור שהשתקע בטלביה ומתגורר שם עם אשתו, המרצה להיסטוריה ועם בנם), ניחן בכושר סיפורי מצולה.